

www.jollibre.com

© Del text: 2026, Cinta Arasa. Autora representada per IMC Agència Literària

© D'aquesta edició:

2026, Sanoma Educación, S. L. U. i Grup Promotor, SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Educación, S. L. U.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

ISBN: 978-84-1152-066-9

Dipòsit legal: M-2574-2026

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: abril del 2026

L'argument d'aquest llibre és una història de ficció.

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament amb la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Queda prohibit l'ús dels continguts d'aquesta obra, de qualsevol manera i per qualsevol procés, amb fins de mineria de textos i dades, aprenentatge automàtic, desenvolupament, entrenament i/o enriquiment d'intel·ligències artificials de qualsevol tipus.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

La llengua dels encanteris

CINTA ARASA

jollibre

*A l'Elena, que em va regalar la llibreta groga
i va fer que tot comencés.*

Creuar l'Atlàntic

Whatsapp al Nick. Terminal 4 aeroport J.F.K., Nova York, Estats Units d'Amèrica, 15 de juny, 08.15 pm

9

Hola Nick. Ja soc a dalt de l'avió i estic una mica nerviosa. No perquè hagi de volar, que no em fa res. M'agrada... sinó perquè em trobaré quan arribi a Barcelona. Tot serà tan nou... Bé, ja ho saps, això, però necessito dir-ho a algú, un altre cop. És que estic molt nerviosa...

Et volia donar les gràcies per la tarda d'ahir. No hi puc parar de pensar: el passeig, tantes hores xerrant, tot el que hem compartit, el que volem compartir... i la teva samarreta del club! La porto posada, és clar! És que m'agradaria que encara fos ahir i que encara estiguéssim tots dos a la porta de casa meva, però que jo no hagués de marxar, saps?

Nick, em sembla que t'enyoraré molt.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

***Whatsapp a la Itzel. Terminal 4 aeroport J.F.K.,
Nova York, 15 de juny, 08.18 pm***

Ai, Itzel, tot just us acabo de dir adeu a tu i a la teva família a la terminal i, si pogués, sortiria de l'avió i hi tornaria per abraçar-vos. Tinc la sensació que me'n vaig cap a un món desconegut i sento molta por.

10 T'escriré de seguida que arribi a Catalunya.
XXXXX

Llibreta groga. Terminal 4 aeroport J.F.K., Nova York, i vol BA182 Nova York - Barcelona, Catalunya, 15 de juny, 08.45 pm

Estic nerviosa. Dic que estic nerviosa per no dir que tinc por, també. Bé, de fet, puc dir que tinc por; al cap i a la fi, aquesta llibreta no l'ha de llegir ningú més que jo... A més, l'hi acabo de dir a la Itzel, que tinc por. Al Nick no he gosat, només li he dit que estic nerviosa...

Avui començo un viatge que és com baixar a tota velocitat per la muntanya russa més gran i alta del món, sense frens. Un viatge que et fa tenir un ai a la panxa, un ai que no se'n va de cap manera.

Li acabo d'escriure un missatge al Nick, encara que ahir vam estar tota la tarda junts (sort que la tieta Helena havia d'encarregar-se de no sé quins tràmits i em va deixar unes hores sola, perquè des que va arribar a Nova York fa una setmana que s'ha convertit en la meua ombra... suposo que és normal, i li agraeixo l'ajuda i la companyia, però és que no la conec...), encara que ens hem escrit aquest matí, encara que ens hem promès que ens veurem aviat.

11

Al Nick, al missatge, li he dit que va ser preciosa, la tarda d'ahir, i que l'enyoraré... és que va ser tan bonic! Vam estar tota l'estona agafats de la mà, però sense haver-ne parlat, vull dir, que ens vam agafar la mà així, com si res, com una cosa molt màgica, i vam passejar per Nova York agafats i parlant de totes les coses.... de totes les coses que són importants per a nosaltres, i ens vam prometre que no trigariem gaire a veure'ns. Volia haver-li dit que també va ser bonic el petó que ens vam fer, però no m'hi he atrevit... En realitat, mai no hauria gosat dir-li, quan estàvem junts, les coses que li he escrit, encara que són coses boniques. Per què algunes coses fa vergonya dir-les de paraula i no tant escriure-les en missatges?

I ara he d'apagar el mòbil, ho acaben de dir pels altaveus de l'avió. Ens estem a punt d'enlairar. I això vol dir que, fins d'aquí a vuit o nou hores, quan aterrem a Barcelona, no podré llegir la seva resposta. No podré ni tan sols veure si ha llegit el meu missatge, ni ell ni la Itzel, però he d'apagar el mòbil ja. La tieta em mira amb impaciència, somriu, però clava els ulls al mòbil. D'acord, l'apago.

Quan érem a la porta d'entrada esperant el nostre vol he trucat a la senyoreta O'Ceallaigh. Li he donat les gràcies per haver-me fet companyia aquest últim mes i li he dit la veritat, que ni la Pirineu ni jo no volíem dir-li adeu i que ja tenim ganes que pugui venir a Barcelona a veure'ns. També són coses boniques, però a ella no em fa vergonya dir-les-hi. De fet, ja les hi havia dit quan érem juntes, a casa seva, aquests darrers dies, que han estat tan tristos.

Ella hauria volgut venir a l'aeroport, però no hi cabíem tots, al cotxe del pare i de la mare de la Itzel... Sort que ells ens han pogut portar... No ho dic pel trajecte, és clar, que hauríem pogut fer en taxi, sinó perquè així no m'he sentit tan sola. La tieta Helena sembla molt maca i aquests dies s'ha

portat molt bé amb mi, però la conec tan poc... Segons com hi penso, tinc la sensació que fa molt de temps que ha passat tot, i segons com, em sembla que era ahir que la senyoreta O'Ceallaigh i la mare de la Itzel ens esperaven a les dues, a la Itzel i a mi, a la porta de l'escola, amb aquella mirada... que no oblidaré mai.

13

La mama ja no hi és. Fa un mes, una setmana i tres dies, quaranta-un dies en total, que no hi és. Sabia que la mama estava malalta, m'ho havia dit. M'ho va dir quan es va acabar el Nadal, les festes de l'any nou i els Reis. Aquí, vull dir, a Nova York, ningú no celebra els Reis de l'Orient, però els celebrem al Casal Català i a casa, amb la mama i la família de la Itzel. Aquella nit vam obrir els regals de Reis i vam menjar-nos el tortell que havia fet la mama. L'endemà em va dir que jo no aniria a l'escola, que passàriem el dia juntes. Em va estranyar una mica però em vaig pensar que em volia explicar una cosa important i bonica, com quan em va dir, fa dos anys, que aquell estiu ens n'aniríem a la Toscana, a Itàlia, perquè li havien encarregat de restaurar una vil·la antiga. Va ser una meravella.

Però el 7 de gener passat, no, el 7 de gener passat va ser molt diferent. La mama em va dir que estava malalta. Em vaig espantar molt.

—Com de malalta, mama?

—Malalta, però ja he començat un tractament per curar-me... per això estic una mica més cansada... saps?

14

La vaig mirar i em vaig sentir molt tanoca. Cansada? No me n'havia adonat gens, que la mama estigués cansada... Haviem passat un Nadal com sempre, preciós, amb passejades llargues per Nova York, amb sorpreses, regals, el tió, xocolata, el Pare Noel... No havia vist la mama cansada en cap moment. Però llavors em van començar a venir al cap moltes coses, barrejades: els vespres que ella arribava molt més tard i que sopàvem a ca la Itzel, un munt de vespres, les carmanyoles que els pares de la Itzel i la senyoreta O'Ceallaigh ens pujaven tants de dies, que el Farid tan sovint ens portés coses del súper que ens havíem descuidat quan havíem comprat per internet... I aquells quatre dies que la Pirineu i jo ens vam quedar a ca la Itzel i la mama va explicar-me que havia hagut de fer un viatge per feina, però quan li vaig preguntar on, d'entrada es

va quedar una estona callada, i jo hauria jurat que primer m'havia dit que a Vancouver i uns dies més tard a Ottawa, però ella assegurava que no, que des del començament m'havia dit Ottawa. I la Pirineu... des de feia mesos la Pirineu s'adormia amb mi, com cada nit des que la vam adoptar del refugi d'animals del districte, però al cap d'unes hores se n'anava a dormir amb la mama i s'hi estava tota la nit, fins que sonava el despertador. Abans no, abans anava i venia del seu llit al meu durant tota la nit, i es llevava en un o altre llit, indiferentment.

No hi havia donat cap importància, a res. Vaig pensar que la mama anava atrafegada a la feina, que potser estava una mica més atabalada que normalment, però segur que quan arribessin les vacances fariem un viatge les dues i ella descansaria i ja està. Mentre, jo passava més hores que mai amb la Itzel i n'estava encantada.

Però la mama estava molt malalta, tan malalta que no va sobreviure. I aquells mesos en què jo no m'havia adonat de res li estaven fent anàlisis i estaven provant uns tractaments que no van funcionar. Jo no ho vaig veure i cap metge ni metgessa no la va poder salvar. I fa un mes, dues setmanes i

tres dies, quaranta-vuit dies en total, un matí em va dir que se n'anava a l'hospital, que hi havia un tractament nou que seria el que aniria bé del tot... i va estar-se uns dies a l'hospital, però ja no en va sortir més.

I estic tan trista i tan enfadada que a vegades ploraria sense parar, i a vegades cridaria i a vegades trencaria coses, però d'altres vegades només tinc ganes d'abraçar la Pirineu i fer-nos un cabdell les dues al llit de la mama.

Llibreta groga. Vol BA182 Nova York - Barcelona, algun punt sobre l'Atlàntic, 15 de juny, 10.00 pm

He hagut de parar d'escriure... no podia, no podia... i no volia que la tieta em veiés plorar. He anat al lavabo i m'he refrescat la cara. Ja estic millor.

Quan la mama es va morir, primer em vaig estar un mes amb la senyoreta O'Ceallaigh i amb la Itzel, i l'última setmana ja a casa nostra un altre cop, amb la tieta Helena. Avui els he dit adeu, a la senyoreta O'Ceallaigh i a la Itzel i la seva família, ahir al Nick i durant aquesta última setmana també al Jim, el Sergei, la Valentina, la Gioia... i als del Casal, és clar. I potser els he dit adeu per

sempre, però no hi vull pensar, en això. Vull pensar que un dia tornaré a Nova York, a la casa on hem viscut sempre la mama i jo i, des de fa dos anys, també la Pirineu. Per sort, la Pirineu és amb mi, al meu costat, bé, a sota del meu seient, en realitat, dins un transportí, perquè els gossos, als avions, han d'anar en transportí, però és amb mi. No sé si hauria pogut dir-li adeu també a la Pirineu. No. Ho sé segur, no hauria pogut, de cap manera. Però la Pirineu ve amb mi al país de la mama, que també és el meu, encara que jo no hi he estat mai. No hi anem soles, perquè jo tinc tretze anys i mig i es veu que amb tretze anys i mig no et deixen viatjar sol, o sí, però amb un certificat i no sé què més. A mi, però, m'ha vingut a buscar la tieta Helena des del país de la mama, des del meu país. És la meva tieta però jo ni tan sols l'havia vista mai fins fa una setmana, que va trucar a la porta del pis de la senyoreta O'Ceallaigh, encara que jo era a ca la Itzel, en aquell moment.

La mama em deia que, si algun dia sentia alguna cosa que no entenia i no volia o no podia explicar-la a ningú, l'escrivís, que de vegades, escrivint les coses, s'acabaven entenent sense necessitat de fer res

més. Ella pensava que escriure és com intentar explicar-te, encara que ningú no t'escolti, però posant els pensaments sobre el paper ja els has d'endregar, com a mínim, per poder-los llegir, i sense adonar-te'n, vas veient més clar què penses i com ho penses.

Ara hi ha moltes coses que em passen que no entenc, i per això he agafat aquesta llibreta, on vaig començar a escriure quan era petita i hi he anat escrivint més o menys un diari, de tant en tant, però no els últims anys. No sé per què, potser no ho necessitava. La llibreta encara té moltes pàgines en blanc, perquè és molt gruixuda. Té tantes pàgines que no les he pogudes comptar mai. M'agrada que sigui així, em faria pena que s'acabés. Hi vaig començar a escriure amb la mama. Amb ella sempre escrivia i parlava en català, i ella em deia que és la llengua dels encanteris. A l'escola vaig aprendre a parlar i a escriure en anglès perquè a Nova York a les escoles s'hi aprenen en anglès. També hi vaig aprendre francès.

Aquesta llibreta em recorda molt la mama, i quan la mama hi era no em calia escriure les coses que no entenia. Les hi explicava a ella o les hi intentava explicar si eren molt complicades, i ella

sempre feia que les entengués (potser per això no m'ha calgut escriure tant, els últims anys), però ella ja no hi és, així que, com ella em deia, escriuré aquí aquestes coses que no entenc.

I la mama també deia que, si n'hi havia moltes, de coses que no entenia, en escriure-les, les posés en una llista. La mama, de fet, sempre feia llistes, llistes de tot, de les coses que necessitàvem comprar al súper, a la verduleria, a la botiga de menjar per a animals, dels llocs on volíem anar de vacances, dels noms que havíem pensat de posar-li a la Pirineu abans de posar-li Pirineu, de les coses que necessitàvem emportar-nos de vacances, de les coses que havíem de canviar a casa: mobles, llums, catifes... I sempre les endreçava de més a menys: primer les coses més importants, o les més necessàries o les que costen més diners, i la resta, endreçades, a continuació.

Però ara mateix n'hi ha tantes, de coses que no entenc, que no les puc ni endreçar en una llista. Ho he intentat: primer les que són més complicades d'entendre, i després, l'una darrere l'altra fins a arribar a les que ho són menys. Ara mateix, però, se'm barregen totes al cap i no sabia dir quina

seria la primera de la llista. Bé, la primera sí que la sé, que la mama no hi sigui, que hagi mort. Això no ho entendre mai, mai, mai... I a partir de la segona, dubto. Per què no em va dir que un dia no hi seria encara que, fins fa quaranta-vuit dies, vam estar juntes cada dia, cada dia, cada dia? O per què sembla que la senyoreta O'Ceallaigh sí que sabia què passaria i tampoc no me n'havia dit res? O per què no vaig conèixer mai la meva família de l'altra banda del mar...? Bé, de fet, per què la mama ni tan sols no m'en va parlar, gairebé? I és de debò que va deixar escrit que, si a ella li passava res, jo havia d'anar a viure amb aquesta família a qui no conec, com m'ha dit tothom? No, no m'en surto...

Abans que l'avió s'enlairés, després d'escriure els missatges al Nick i a la Itzel, he llegit una vegada i una altra les primeres línies que vaig escriure en aquesta llibreta, amb la mama al costat. Llavors jo feia una lletra grossa, rodona i tremolosa. Lletra de nena petita. Tenia sis anys. Hi vaig escriure això:

Em dic Violant i tinc sis anys. Parlo la llengua dels encanteris i estic aprenent a escriure-la. No la sap ningú més aquí, aquesta llengua, només la mama i jo.